

fremdeles ønske at beholde den, ere Ciere eller Fæstere af andet Fæstegods og derfor kun betragte Dens Drift som en Biting, hvorefter imod den, som ikke er Cier af Jordegods, vil kunne bringe meget Mere ud deraf, og det siges fremdeles, at vedkommende nuværende Besiddere selv kunne besørge Alt og idetmindste hidtil kun have betragtet dette som et Slags Morsskab. Jeg veed ikke, om denne Fremstilling er mere rigtig end den anden; men der er ialfald ikke oplyst Noget, som skulde kunne bringe os til at fravige det, som Regjeringen har foreslaaet, og indlade os paa illusoriske Erstatningspaastande og illusoriske Erstatningsberegninger.

Fscherning: Det var heldigt, at dette Actstykke kom frem nu; thi det forekommer mig aldeles Intet at bevise af det, man søgte derved at godtgjøre, nemlig at den ærede Stiller af Ændringsforslaget skulde i den Ansøgning, som han har conciperet for en Anden — hvori han forresten altsaa ikke har udtalt sin personlige Mening —, have erklæret, at dette Leieforhold var af en anden Bessaffenhed end almindelige Regjerings Leieforhold paa Færøerne, og ikke kunde give de Paagjældende Krav paa Erstatning. At den, som ansøger en Ting, søger at stille Sagen i det gunstigste Lys, er ikke noget Beviis paa, at Vederparten slet ikke skulde have nogen Ret paa sin Side (Hør!). Havde det staaet i dette Document, at det var Regjeringen bekendt, at der jevnlig opstiges Leiemaal af dette Slags, som have været Gjensand for Kjøb og Salg, da var det en anden Sag, saa kunde det have været brugt til det, det her er søgt at bruges til; men som det her foreligger, passer det kun til at retsærdiggjøre deels Ordet „Present“, fra den ærede Drdsførers Mund, som dog neppe har været heldigt valgt, deels hans Slutning, som satte ham meget mere paa en Procurators end en Drdsførers Standpunkt. Den ærede Drdsfører sluttede nemlig med at gjøre en Sammenligning mellem Leierne af Steenbruddet

paa Bornholm og Leierne af denne D, som om det simple Leiemaal paa Bornholm og Leieemaalene paa Færøerne, som vi have hørt indrømmet fra Regjeringens Side bestandig har været betragtet som et Fæsteforhold, skulde kunne bringes i Lighed med hinanden. Det var nødvendigt for den ærede Drdsfører bestandigt at maatte kaste sig over paa det private Leiemaal, og tale, som om intet Regjeringsforhold laa for, thi imedens det er rigtigt, at private Folk paa Færøerne opstige saadanne Jordstykker, skøndt de i flere Slægter have været i Leie hos den samme Familie, og at der ingen Indsigelse gjøres herimod, saa er det Modsatte Tilfældet med hvad Regjeringen giver i Leie paa Færøerne; her ansees Leiemaalene som uopsigeligt, og Exempler paa Opsigelse af dette Slags Steder troer jeg, Indrengsministeren skal indrømme ere meget faa, om der findes noget. Vi have altsaa her et færøisk Leiemaal, og Bevist for, at det har været betragtet som et saadant, hvorover Leietageren havde Raadighed af en anden Art end de almindelige Leiere have, ligger deri, at det er gjort til Gjensand for Handel og Wandel. Havde den ærede Drdsfører, som Drdsfører, udtalt dette ved Siden af sine Modgrunde, saa havde man seet, at han havde opfattet Sagen som Drdsfører; men just det, at han ikke gjorde det, viste, hvormeget han trængte til kun at være Procurator. Dersom den ærede Drdsfører vil sige, „Jeg tvivler meget om, at det Krav, som her er fremsat i Ændringsforslaget, er gyldigt; det er for stort“, saa vilde jeg ikke strides med ham derom, og siger han, „det er en af de Sager, som Lagthinget burde udøve Indflydelse paa,“ da er jeg ogsaa deri ganske enig med ham. Det har altid været min Mening, at, førend vi debatterede Sager af denne Art her i Thinget, skulde vi have hørt Lagthingets Mening derom, og det er ikke min Skyld, at vi ikke have et Lagthing paa Færøerne, der afgiver sine Meninger om denne Art af Sager.